

Sygnatura akt IVP 29/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Lubań, dnia 10-12-2014r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu IV Wydział Pracy w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Jerzy Miedziński,

Protokolant:kier. sek. Danuta Wowczyk,

po rozpoznaniu w dniu 10-12-2014r. w Lubaniu

sprawy z powództwa K. G.

Przeciwko Usługom (...) M. J. w G.

- o wydanie świadectwa pracy, o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych;

I. Zasądza od pozwanego Usługi (...) M. J. w G. na rzecz powoda K. G. kwotę 38.344,33,-(trzydzieści osiem tysięcy trzysta czterdzieści cztery 33/100)złoty z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lutego 2014r. do dnia zapłaty,

II. Umarza postępowanie odnośnie wydania świadectwa pracy,

III. Zasądza od pozwanego Usługi (...) M. J. w G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.972,22,-(dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt dwa 22/100)złoty tytułem kosztów postępowania,

IV. Zasądza od pozwanego Usługi (...) M. J. w G. na rzecz powoda K. G. kwotę 1.800,-(jeden tysiąc osiemset)złoty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Sygn. akt IVP 29/14

UZASADNIENIE

Powód K. G. wniósł pozew przeciwko Usługom (...) M. J. w G. o wydanie świadectwa pracy, zasądzenie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop w kwocie 1.450zł oraz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 6.530zł. W uzasadnieniu podniósł, iż zatrudniony był u pozwanego od 1 stycznia 2013r. do 31 grudnia 2013r. na stanowisku kierowcy. W czasie zatrudnienia nie przebywał na urlopie wypoczynkowym, a po zakończeniu pracy pozwany nie wypłacił mu należnego ekwiwalentu. Ponadto codziennie od poniedziałku do soboty pracował w godzinach nadliczbowych za które nie otrzymał wynagrodzenia.

Pismem z dnia 7 kwietnia 2014r. powód rozszerzył powództwo domagając się zasądzenia kwoty 30.531,04zł.

Pismem z dnia 10 września 2014r. powód rozszerzył powództwo domagając się zasądzenia kwoty 5.925,92zł z tytułu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy oraz kwoty 32.418,41zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu podniósł, iż powód wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze wskazanym w świadectwie pracy. Nie jest również zasadne jego żądanie dotyczące

wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Powód otrzymał to wynagrodzenie w formie ryczałtowej, co wynika z wydruku z rachunku bankowego pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. G. zatrudniony był w Usługach (...) M. J. w G. na podstawie umowy o pracę na czas określony od 1 stycznia 2013r. do 31 grudnia 2013r. na stanowisku kierowcy na pełen etat z wynagrodzeniem 1.600zł miesięcznie.

(dowód: umowa o pracę k.3).

W informacji o warunkach zatrudnienia zawarto między innymi zapisy, że obowiązująca norma czasu pracy wynosi osiem godzin na dobę, przeciętnie czterdzieści godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym oraz, że przysługuje prawo do urlopu wypoczynkowego z upływem każdego miesiąca pracy w wymiarze 1/12 wymiaru urlopu przysługującego po przepracowaniu roku: 20 dni jeżeli pracownik jest zatrudniony krócej niż 10 lat pracy (ogólny staż pracy), 26 dni jeżeli pracownik jest zatrudniony co najmniej 10 lat (ogólny staż pracy).

(dowód: informacja o warunkach zatrudnienia k.4-5 akt).

Do obowiązków powoda należało dowożenie pacjentów z ich miejsca zamieszkania do Stacji Dializ F. w L. na dializę nerek (okoliczność bezsporna).

Dowoził on pacjentów z L., jak również z innych miejscowości jak B., R., Ś., J..

(dowód: tabele z rozpisaniem pacjentów na poszczególne dni k.46-47).

Powód przez cały okres zatrudnienia pracował od poniedziałku do soboty włącznie. Pracę rozpoczynał o godz. 5.00 i przywoził pacjentów na pierwszą zmianę na godz. 7.15. W godzinach od 10.00 do 14.30 przywoził pacjentów na drugą zmianę i odwoził pacjentów z pierwszej zmiany. W godzinach 15.30 – 20.00 przywoził pacjentów na trzecią zmianę i odwoził pacjentów z drugiej zmiany. W godzinach od 21.30 do 23.30 odwoził pacjentów z trzeciej zmiany. W czasie między kursami był to jego czas wolny od pracy. Powód pracował więc czternaście godzin dziennie.

(dowód: zeznania powoda – e-protokół rozprawy z dnia 10 grudnia 2014r. 00:04:21 -00:07:12, zeznania świadków G. P. k.61, R. K. (1) k.53v, B. C. k.54, A. G. (1) k.54, J. Z. k.54, tabele z rozpisaniem pacjentów do poszczególnych kursów k.46-47, kserokopie paragonów za zakup paliwa k.34-45).

Pozwany zakład pracy dokonał wypłaty wynagrodzenia za pracę w formie przelewów na rachunek bankowy powoda.

(dowód: przelewy k.17-20).

Powołany przez Sąd biegły sądowy z dziedziny księgowości opierając się na przedstawionych przelewach wyliczył wypłacone powodowi składniki wynagrodzenia w wartościach brutto przyjmując wynagrodzenie umowne brutto w kwocie 1.600zł miesięcznie oraz ryczałt za nadgodziny za cały rok w łącznej kwocie 4.388zł

(dowód: opinia biegłego k.10).

Biegła w swej opinii dokonała wyliczenia wynagrodzenia za godziny nadliczbowe za okres od 1 stycznia 2013r. do 31 grudnia 2013r. łącznie z dodatkami za nadgodziny w kwocie 36.806,41zł. Uwzględniając wypłacony ryczałt za nadgodziny w łącznej kwocie 4.385zł do rozliczenia pozostaje kwota 32.418,41zł.

(dowód: opinia biegłego A. G. (2)).

Powód przez cały okres swojej pracy nie przebywał na urlopie wypoczynkowym. Po zakończeniu pracy nie otrzymał też żadnego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop.

(dowód: zeznania powoda – e-protokół rozprawy z dnia 10 grudnia 2014r. 00:04:21 -00:07:12, zeznania świadka G. P. k.61).

Biegły sądowy po uwzględnieniu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i przy przyjęciu, że powodowi przysługiwało 20 dni urlopu wypoczynkowego wyliczył ekwiwalent za niewykorzystany urlop na kwotę 4.558,40zł.

(dowód: opinia biegłego A. G. (2)).

Sąd zważył, co następuje:

roszczenie powoda uznać należało za zasadne.

Z zeznań powoda jednoznacznie wynika, iż przez cały okres swojej pracy od poniedziałku do soboty wykonywał pracę od godz.5.00 do godz. 23.30 przerwami , które były dla niego czasem wolnym od pracy. Z przedłożonych przez powoda tabel z rozpisaniem pacjentów na poszczególne dni wynika, że na dializę pacjenci byli dowożeni z L., ale również z innych miejscowości, jak np. ze Ś., gdzie odległość wynosi około 35km, jak i J. , gdzie odległość wynosi około 50km.

Zeznania powoda w całości potwierdzają zeznania świadka G. P., który również był zatrudniony u pozwanego w charakterze kierowcy i wykonywał te same czynności co powód (k.61).

Pośrednio zeznania powoda potwierdzają zeznania świadków R. K. (1) – dyrektora Stacji Dializ w L. który zeznał, że dializowanie pacjentów odbywało się na trzech zmianach, pierwsza zmiana rozpoczynała dializę o godz. 7.00 a trzecia zmiana kończyła dializę około godz. 22.30-23.00. Dializy odbywały się od poniedziałku do soboty (k.55v).

Świadek B. C. zeznała, że je mama była dializowana we wtorki, czwartki i soboty. Powód zabierał ją o godz. 12.00 a przywoził o godz. 18.00 (k.54).

Świadek J. Z. zeznał, że jego powód także woził na dializy. Zabierał go z domu o godz. 16.45 a odwoził o godz. 22.00 (k.54).

Świadek A. G. (1) zeznała, że jej ojciec efektywnie pracował przez 14 godzin dziennie. Przez cały rok 2013 nie korzystał z urlopu wypoczynkowego ani też nie otrzymał ekwiwalentu za urlop (k.54).

Nie ulega wątpliwości, że zakład pracy nie prowadził ewidencji czasu pracy kierowców chociaż było to jego obowiązkiem wynikającym z treści art.149§1 kp. Także z pisma Stacji Dializ F. w L. wynika, iż nie dysponuje ona dokumentacją dotyczącą czasu pracy powoda albowiem był on pracownikiem firmy zewnętrznej (k.96).

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego M. J. , który zeznał iż w rozmowie z kierowcami ustalił, że praca ma być dobrze wykonana i mają się dogadywać między sobą i sami ustalać zmiany. Poniedziałki, środy i piątki miały być dniami z trzema zmianami, a wtorki, czwartki i soboty z dwiema zmianami. W dłuższe dni pracy ich czas pracy mógł wynosić 9-9,5 godziny a w krótsze 6-7 godzin. Pozwany przyznał, że nie prowadził ewidencji czasu pracy powoda i innych pracowników, jak również oni nie prowadzili tej ewidencji. Dodatkowo powód do wynagrodzenia zasadniczego miał otrzymywać ryczałt za ewentualne nadgodziny. Zeznania pozwanego sprzeczne są z zeznaniami powoda oraz zeznaniami świadka G. P., którzy jednoznacznie zeznali, że pracowali codziennie od poniedziałku do soboty przez 14 godzin.

Zgodnie z treścią art. 151§1 kp – praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy , a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy , stanowi pracę w godzinach nadliczbowych.

Natomiast art. 151¹§1 i 2 kp stanowi – za pracę w godzinach nadliczbowych oprócz normalnego wynagrodzenia przysługuje dodatek w wysokości 100%, wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w nocy , niedziele i święta nie będące dla pracownika dniami pracy zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy,

w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi za pracę w niedzielę lub święto zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy oraz 50% wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż określony w pkt 1. Dodatek w wysokości 100% wynagrodzenia przysługuje także za każdą godzinę z tytułu przekroczenia przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym.

Powołany przez Sąd biegły sądowy z dziedziny księgowości w swojej opinii wyliczył wysokość wynagrodzenia za godziny nadliczbowe powoda za okres zatrudnienia u pozwanego na kwotę 36.806,41zł.

Pozwany twierdził, iż ustalił z powodem że wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych będzie mu wypłacane w formie ryczałtu. Tymczasem z umowy o pracę ani też z jakiegokolwiek innego dokumentu nie wynika, aby takie ustalenia zostały poczynione na piśmie. Także powód zaprzeczył, aby były takie ustalenia.

Faktem jest, że jak wynika z przelewów na konto powoda, otrzymywał on wynagrodzenie wyższe niż wynikałoby to z umowy o pracę. Biegły sądowy wyliczyła, iż były to kwoty od 386zł do 457zł miesięcznie. Łącznie przez cały okres zatrudnienia była to kwota 4.388zł.

Gdyby przyjąć, że wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych było wypłacane w formie ryczałtu, to był on mocno zaniżony.

Wysokość ryczałtu powinna być tak ustalona, aby odpowiadała przewidywanemu wymiarowi pracy nadliczbowej. W razie gdyby okazało się, że wykonanie zadań pracowniczych większego ilościowego nakładu pracy niż przewidywany przez pracodawcę, pracownikowi przysługuje roszczenie o stosowną dopłatę do ustalonego ryczałtu. W wyroku z 11 czerwca 1971r. (II PR 211/71, LexPolonica nr 318125, cyt. za : J.Iwulskim, Kodeks pracy, Orzecnictwo, s.571) Sąd Najwyższy stwierdził, że umowa stron może określić, oprócz wynagrodzenia zasadniczego także stały ryczałt za godziny nadliczbowe. Takie ukształtowanie wynagrodzenia za godziny nadliczbowe jest dopuszczalne, lecz nie pozbawia pracownika roszczeń o wynagrodzenie za zatrudnienie w godzinach nadliczbowych nieobjętych ryczałtem. Sąd Najwyższy bowiem wskazał, że umowa o pracę nie może naruszać uprawnień pracownika wynikających z norm czasu pracy.

W tej sytuacji uznał Sąd, iż od wyliczonego przez biegłego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 36.806,41zł należy odjąć kwotę 4.388zł, którą powód otrzymał w formie ryczałtu i daje to kwotę 32.418,41zł.

Z materiału dowodowego wynika, że powód za okres pracy u pozwanego nie otrzymał urlopu wypoczynkowego, ani też ekwiwalentu za ten urlop. Pozwany nie przedstawił żadnego pisma z którego by wynikało, że powód prosi o udzielenie mu urlopu, ani też pisma, że zakład pracy udziela mu takiego urlopu. Powód stanowczo zaprzeczył, aby korzystał z takiego urlopu, także świadek G. P. zeznał, że wie, że powód nie korzystał w roku 2013 w urlopu.

Biegła sądowa uwzględniając w ogólnym wynagrodzeniu powoda wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych wyliczyła wysokość ekwiwalentu za ten urlop na kwotę 4.558,40zł przyjmując, że powodowi przysługiwał urlop w wymiarze 20 dni. Tymczasem powód przedłożył świadectwa pracy, z których wynika, iż posiada on ponad dziesięcioletni staż pracy, a zatem przysługiwał mu urlop w wymiarze 26 dni – zgodnie z treścią art. 154§1 kp. W tej sytuacji ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy powinien wynosić kwotę 5.925,92zł.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 38.344,33zł na którą składa się kwota 32.418,41zł z tytułu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz kwota 5.925,92zł z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Ponadto Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.972,22zł tytułem kosztów postępowania, na co składa się kwota 1.055,01zł tytułem wynagrodzenia dla biegłego oraz kwota 1.917,21zł jako opłata od zasądzonej kwoty.

Sąd umorzył postępowanie odnośnie wydania świadectwa pracy albowiem powód cofnął powództwo w tej części.

Orzeczenie o kosztach opiera się na mocy art. 98 §1 kpc oraz §11 ust. 1, pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).